

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Bergamo z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie D.I.A. s.r.l. w likwidacji przeciwko Cartiere Paolo Pigna s.p.a.

(Sprawa C-309/05)

(2005/C 243/17)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Bergamo z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie D.I.A. s.r.l. w likwidacji przeciwko Cartiere Paolo Pigna s.p.a.. Wniosek ten został już uprzednio przedstawiony przez Corte Suprema di Cassazione, sezione Lavoro, postanowieniem z dnia 18 października 2004 r., nr sprawy 20410 (¹).

⁽¹⁾ Honyvem Informazioni Commerciali srl przeciwko Marielli De Zotti (C-465/04). Dz.U. C 31 z 05.02.2005, str. 4.

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-310/05)

(2005/C 243/18)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 8 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marie-José Jonczy i Antonia Aresu, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (¹) lub, w każdym razie, nie podając ich do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 21 ust. 1 tej dyrektywy;

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wielkie Księstwo Luksemburga do tej pory nie podjęło środków, do których podjęcia było zobowiązane w celu wykonania przed dniem 15 stycznia 2004 r. dyrektywy 2001/95, a w każdym razie nie podało ich do wiadomości Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, str. 4.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych od T-160/02 do T-162/02 Naipes Heraclio Fournier S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której brała udział w charakterze interwenienta France Cartes SAS, wniesione przez Naipes Heraclio Fournier S.A. w dniu 8 sierpnia 2005 r.

(Sprawa C-311/05 P)

(2005/C 243/19)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 8 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Naipes Heraclio Fournier S.A., reprezentowanej przez adwokatów E. Armijo Chávarriego i A. Castán Péreza-Gómeza, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 11 maja 2005 r. w sprawach połączonych T-160/02 do T-162/02 Naipes Heraclio Fournier S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której w charakterze interwenienta brała udział France Cartes SAS.

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o wydanie wyroku uchylającego zaskarżony wyrok i uwzględniającego jej żądania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na trzech zarzutach:

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przez drugą Izbę Odwoławczą zasady legalności i prawa do obrony przysługującego Naipes Fournier S.A. U podstaw zarzutu leży założenie, iż Sąd Pierwszej Instancji nie ograniczył się do zbadania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, lecz przeprowadził nową całościową ocenę sprawy wychodząc poza zakres zaskarżonych decyzji i konkretnych żądań strony skarżącej i interwenienta.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia przez drugą Izbę Odwoławczą zasady legalności oraz art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾. U podstaw zarzutu leży założenie, iż Sąd Pierwszej Instancji ponownie przekroczył granicę wykonywania swojej funkcji orzeczniczej poprzez sanowanie i naprawę za pomocą swojej własnej argumentacji błędów materialnych popełnionych przez drugą Izbę Odwoławczą w zakresie zastosowania zakazów wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94 do znaków graficznych skarżącej.

Trzeci zarzut dotyczy braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku zgodnie z art. 253 WE. U podstaw zarzutu leży założenie, iż w zaskarżonym wyroku nie wskazano w sposób jasny i nie budzący wątpliwości toku rozumowania, który pozwolił Sądowi na wyciągnięcie wniosku, iż graficzne znaki towarowe skarżącej mieszczą się w bezwzględnej podstawie odmowy rejestracji wymienionej w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.01.1994, str. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-288/03 TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której brała udział w charakterze interwenienta Teletech International, S.A., wniesione przez TeleTech Holdings, Inc. w dniu 8 sierpnia 2005 r.

(Sprawa C-312/05 P)

(2005/C 243/20)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 8 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie TeleTech Holdings, Inc. reprezentowanej przez adwokatów E. Armijo Chávarriego i A. Castán Péreza-Gómeza, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-288/03 TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której w charakterze interwenienta brała udział Teletech International, S.A..

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o wydanie wyroku uchylającego zaskarżony wyrok i uwzględniającego jej żądania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na dwóch zarzutach:

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd Pierwszej Instancji art. 52 rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾ (w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia) poprzez błędną wykładnię tego przepisu naruszającą zasadę porównania i współlistnienia krajowych i wspólnotowych znaków towarowych. W tym samym zarzucie podnosi się, również na skutek błędnej wykładni, naruszenie art. 74 ww. rozporządzenia, a także naruszenie prawa do obrony strony wnoszącej odwołanie.

U podstaw drugiego zarzutu leży założenie, iż dokonana przez Sąd Pierwszej Instancji wykładnia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 narusza prawo wskutek niepoprawnego zastosowania kryterium właściwego kręgu odbiorców w celu dokonania oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy obydwojma pozostającymi w konflikcie znakami towarowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.01.1994, str. 1).